

Arrest

nr. 135 269 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VERSTRAETE, die loco advocaat V. DEWEIRDt verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type C, met het oog op familiebezoek. Dit werd hem geweigerd op 14 juni 2010.

1.2. Op 31 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 24 juli 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

1.4. Op 6 juni 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Deze aanvraag werd op 18 oktober 2013 onontvankelijk verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 23 oktober 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.. Hier werd geen gevolg aan gegeven omdat de aanvraag niet werd ondertekend.

1.7. Op 2 november 2012 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Deze aanvraag werd na medisch advies op 4 januari 2013 onontvankelijk verklaard.

1.9. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 123 172 van 29 april 2014.

1.10. Op 20 juli 2014 werd besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit zijn de bestreden beslissingen, die aan verzoeker ter kennis werden gebracht op 20 juli 2014

De eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) steunt op de volgende motivering:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, Alinea 1:

° 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 23 vereiste documenten;

° 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27

° Krachtens artikel 27, §1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestemd termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzonder van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

[...]

° Krachtens artikel 27, §3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

° Artikel 74/4 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

° artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerder beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor feitlijkheden en lichte gewelddaden (binnen het gezin – ouders) PV nr AN.92.LB.098269/2014 van de politie van Antwerpen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 28.06.2013

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en de volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor feitelijkheden en lichte gewelddaden (binnen het gezin – ouders) bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf;

[...].

De tweede bestreden beslissing (bijlage 13sexies) is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

° 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, of)

[...]

Op 20.07.2014 werd door Pol. Antwerpen een pv opgesteld uit hoofde van feitelijkheden en lichte gewelddaden (binnen het gezin – ouders). Op 28.06.2013 werd aan betrokkene reeds een bevel 30 dagen om het grondgebied te verlaten betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg heeft gegeven. De inbreuk tegen de openbare orde en het feit dat de betrokkene een eerder genomen verwijderingsbesluit naast zich neerlegt, vormen de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Zoals de verwerende partij in een eerste exceptie terecht opmerkt, kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is. De exceptie dient in die mate te worden bijgetreden.

2.2. De verwerende partij voert een tweede exceptie aan waarin zij stelt dat beide bestreden beslissingen onderscheiden beslissingen zijn waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen, derwijze dat zij niet op ontvankelijke wijze in een zelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij onmogelijk kan worden bijgetreden waar zij meent dat de bestreden beslissingen onvoldoende samenhang vertonen. Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt vooreerst dat beide beslissingen op 20 juli 2014 werden genomen door attaché E.V. en dat beide beslissingen verwijzen naar de gewelddaden van verzoeker en het feit dat hem reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. In de motieven van het inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt bovendien gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 20.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod”*. De verknochtheid van beide beslissingen wordt bevestigd in de bewoordingen ervan, zodat de verwerende partij onmogelijk kan voorhouden dat ze *“onmiskkenbaar twee onderscheiden beslissingen uit(maken), waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen”*.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan samenhang dient te worden verworpen.

2.3. De verwerende partij voert in een derde exceptie aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op, onder meer, artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om

een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was. (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654)

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: ZORGVULDIGHEIDSP LICHT

Aangezien “bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, de nodige zorgvuldigheid moet worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990,31)” ;

Dat “ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82,36, met noot LAMBRECHTS, W.). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 mart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946) – (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43)” ;

Dat de beslissing argumenteert dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden, waarna er verwezen wordt naar een PV betreffende lichte gewelddaden binnen het gezin ;

Dat de psychische problematiek van verzoeker de reden is van dit gedrag ;

Dat verzoeker ten gevolge van zijn ziektebeeld niet verantwoordelijk kan geacht worden voor zijn daden;

Dat de nodige inlichtingen betreffende de medische toestand van verzoeker voorhanden zijn, daar hij reeds in het verleden heeft getracht zijn toestand te regulariseren ;

Dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met het bewezen ziektebeeld van verzoeker ;

Dat de zorgvuldigheidsplicht inzake het grondig onderzoeken van de situatie van verzoeker geschonden is.”

3.2. Verzoeker betwist niet de motieven van de bestreden beslissingen, maar voert aan dat hij omwille van zijn psychische problemen niet verantwoordelijk is voor zijn daden en het motief met betrekking tot de verstoring van de openbare orde aldus onterecht is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker

deze problematiek heeft aangevoerd naar aanleiding van zijn aanvraag om medische verblijfs-regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze problematiek werd niet voldoende zwaarwichtig geacht om te besluiten dat een risico voor het leven of de fysieke integriteit voorhanden is, noch voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissingen ten onrechte werd nagelaten rekening te houden met zijn psychische toestand. De Raad meent dan ook dat het motief dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden niet onredelijk is.

Bovendien weerlegt verzoeker daarmee niet de overige motieven van de bestreden beslissingen, met name de vaststelling in het bestreden bevel dat hij zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat er reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT